

ZIEN

ZIEN

Door Ilse Olette

Author: Ilse Olette

Coverdesign: Sabine van der Plas

ISBN: 9789463678612

© Ilse Olette

INHOUD

1. GEZIEN WORDEN	5
2. MET ANDERE OGEN	13
3. INZICHT	23
4. ZICH BLIND STAREN	28
5. AANSCHOUWEN	40
6. DE POT VERWIJFT DE KETEL DAT HIJ ZWART ZIET	49
7. ZEEZICHT	58
8. KUNSTLICHT	62
9. DE SLUIERS VAN DE OGEN	67
10. HET DERDE OOG	71
11. DE OGEN GEOPEND	79

1. Gezien worden

Gespannen rende Sara door het station om de trein van vijf over half zes nog te halen. Thuis wachtte Daniël haar op met een romantisch diner. Een zeldzame gebeurtenis en toch was het haar weer gelukt te laat van werk te vertrekken! Vol ongeduld met zichzelf en iedereen beende ze door de menigte heen. Ze merkte maar tersluiks op dat ze bijna twee oude mannen omverliep en zag in haar ooghoek hoe een vrouw haar kinderwagen nipt op tijd inhield. Maar ze had geen tijd! Sara zigzagde door de massa, geïrriteerd door alle trage mensen die vooral heel erg in de weg liepen, tot ze voorbij een stationsklok rende en door haar wimpers heen zag dat ze haar trein al gemist had.

Meteen stond ze stil.

'Verdorie, idioot!' Het zelfverwijt bevestigde de teleurstelling. Snel stuurde ze Daniël een What'sApp om te zeggen dat ze een half uur later zou zijn. Omdat het benauwd was in de hal besloot ze buiten te wachten, waar ze nog de laatste stralen avondzon kon vangen. Ze liep de hal weer door en de trap af. Op het moment dat ze naar buiten stapte, viel haar oog op de blinde man, gezeten op het lage muurtje naast de stoep. De man had een grote zonnebril op zijn neus, een hondje op zijn schoot en er stond er een bordje voor hem met de tekst die de aandacht van menig passant trok: "Wij zijn blind, steun ons alstublieft."

Voor een moment bleef Sara naar de man kijken, geleund tegen de muur van het stationsgebouw. Ze had de man hier vaker gezien. Maar ze hield niet van zwervers. Ze voelde zich er ongemakkelijk bij. Mensen zouden niet moeten bedelen. Alleen door arbeid konden mensen zich uit dergelijke hachelijke situaties tillen, of ze nu blind waren of niet. Bedelen maakte mensen passief en wanhopig. Men verloor de hoop op verandering en dan was er al gauw geen weg meer terug.

Dagelijks passeerde ze meerdere daklozen wanneer ze van en naar werk liep, van en naar het kantoor dat op ongeveer vijfhonderd meter afstand van het station lag. Het kantoor waar ze met veel plezier voor werkte, vaak lange dagen. Ze wist wat het was om hard te werken. Ook daarom had ze moeite met bedelaars. Hun relatieve passiviteit irriteerde haar mateloos. Natuurlijk kon ze zich best inbeelden dat er dingen in het leven gebeurden die men niet altijd kon voorzien of verwachten. Maar mensen behielden altijd keuzes. Men kon toegeven of vechten. En die keuze was allesbepalend.

Het was geen lelijke man, moest ze constateren, wel onverzorgd. Ook was hij al iets ouder, waarschijnlijk een jaar of vijftig, zo schatte ze. Daarentegen was het hondje een vreselijk mormel, al had ze in het algemeen dan ook maar weinig affectie met honden. Sara besloot op het muurtje naast hem plaats te nemen, aangezien ze toch nog even moest

wachten. Ze kon net zo goed nog even wat werk doen. Automatisch streek ze door haar haar en liep vervolgens met het hoofd opgeheven met de mensenmassa mee in de richting van het muurtje. Terwijl ze haar oog op de zwerver hield kwam het haar voor dat iedereen op haar lette, wat natuurlijk onzin was. Op een afstand van een meter of twee van de man nam ze plaats, zoals iemand op een bank in een openbaar park naast een vreemde neer zou strijken.

Onmiddellijk hief het kleine mormel zijn hoofdje op en begon tot haar verbazing heftig in haar richting te keffen. Het was dat hij de oogjes gesloten hield, anders had ze de tekst van het bordje sterk in twijfel getrokken, al was de ontzetting alleen maar groter bij de gedachte dat het beestje puur door haar aanwezigheid was begonnen te keffen.

‘Wie is daar?’ vroeg de man met een verrassend beschaafd accent.

‘Goedemiddag meneer, ik ben hier even gaan zitten,’ antwoordde Sara.

De man aaide zijn kleine blinde hondje tot rust.

‘Heeft u er bezwaar tegen dat ik hier zit?’ vroeg ze.

Het bleef een moment ijsig stil. Bijna wilde ze de vraag opnieuw stellen maar op dat moment antwoordde de man alsnog.

‘Natuurlijk niet. U bent welkom, mevrouw.’

‘Bedankt.’

Ze keek enige tijd hoe de man zijn hondje verder tot bedaren